

[Edel Saunte.]

Endvidere har der været en vis utilfredshed med dispensationsreglen, fordi den var meget stærkt formuleret. Jeg tror også, at den meget stærke formulering skyldes, at folketinget på daværende tidspunkt ikke var rigtig klar over, hvilke konsekvenser denne dispensationsregel kunne få, hvor mange kvinder det drejede sig om, og hvorledes reglen ville blive administreret. Nu ved vi helt klart, hvor mange det drejer sig om; vi ved også nogenlunde, hvorledes reglen bliver administreret, og der er for mig ingen tvivl om, at man med sindsro kan slække noget på de meget skarpe bestemmelser, således at man får mulighed for i højere grad at hjælpe de enker, som er udslidt uden egentlig at være meget syge. Jeg tror derfor, at det bliver godt, at vi får denne mulighed.

Jeg glæder mig også over bestemmelsen om, at enkerne skal henvises til revalideringscentre. Jeg synes, bestemmelsen måske er en lille smule for vag, og det ville være rart, om vi i udvalget drøftede, hvorledes det virkelig var muligt at få bragt de forskellige revalideringscentre i kontakt med enkerne; nu er bestemmelsen nok sådan, at enkerne skal henvises og skal i kontakt med revalideringscentrene, men hvordan, og hvem vil tage sig af dem, og hvorledes vil det være muligt at få passet deres børn, mens de får en uddannelse eller optræning? Det er problemer, vi må drøfte i udvalget.

For mig er den eneste plet i denne lovgivning, at den først træder i kraft 1. oktober. Jeg kan egentlig ikke se, hvorfor den først skal træde i kraft 1. oktober. Det er jo ikke nødvendigt at omlægge administrationer eller noget som helst andet i denne sag. Ordningen kan for de kommuner, der skal administrere loven, så vidt jeg kan se, træde i kraft ved lovens vedtagelse, og jeg tror, det vil føles frygteligt for de enker, som nu skal have afslag i det halve år indtil 1. oktober, at de virkelig skal vente til 1. oktober. Der kan være grund til at udsætte en lovs ikrafttræden, hvis der skal opbygges en ny administrationsgren eller nye mennesker skal sættes ind i arbejdet, men vi bevarer jo hele det bestående system. Hvorfor kan vi ikke sætte loven i kraft med det samme? Jeg håber, at vi i udvalget kan forhandle os til rette om dette.

Søren Andersen: Da vi for et par år siden skabte lovgivningen om enkepension, måtte vi naturligvis famle os frem under hensyn til, at det var et forholdsvist nyt område, i hvert tilfælde var det med pensionsordningen nyt, og desuden drejede det sig om en gruppe medborgere, hvis kår var meget forskellige. Jeg sagde allerede på det tidspunkt, at det var vanskeligt, og vi har vel heller ikke med den eksisterende lov helt ud dækket behovet for pension og hjælp. Jeg hilser derfor med tilfredshed, at ministeren allerede nu foreslår ændringer.

Det kan ikke nægtes, at kvinder, der er blevet enker efter det fyldte 45. år, har vanskeligt ved at gennemføre en uddannelse og, hvis de ikke i forvejen har en uddannelse, vanskeligt ved at opnå et tilfredsstillende arbejde. De har det ulige vanskeligere end dem, der er yngre. Det er nu engang en kendsgerning, og derfor må de også ofte nøjes med hårdt og i mange tilfælde for hårdt og for dårligt betalt arbejde. Det samme kan i virkeligheden siges om dem, der midlertidigt har fået tilkendt enkepension som følge af, at de har forsørgerpligt over for børn under 18 år, og derfor er vi velvilligt indstillet over for de foreslåede ændringer. Disse kvinder kan meget vanskeligt forstå, at de ikke kan få enkepension, når de bliver 55 år, således som de kan, der er blevet enker efter denne alder. Naturligvis var tanken den, at de noget yngre enker skulle kunne glide ind i erhvervslivet, men de har som nævnt ikke så let ved det, og derfor stiller vi os meget forstående over for denne ændring.

Ja, vi kan lappe på hullerne, men jeg kan ikke lade være med at udstøde et lille hjertesuk: blot flere og flere må forstå, at også de unge kvinder skal have en uddannelse; der kan gives muligheder for det i ældre alder, men det er vanskeligt at indhente, hvad der én gang er forsømt.

Efter denne udtalelse skal jeg gå ind på nogle betragtninger om den foreslåede ændring af dispensationsreglen, og dér er jeg betydelig mere forsigtig. Jeg kan godt forstå, at de kvinder, der er tale om her, i allerhøjeste grad har et behov for hjælp, men den kan jo også gives efter lovens regler om hjælp til enkerne. Jeg er betænkelig ved ændringen af dispensationsbestemmelsen, særlig når det drejer sig om